

Å gifte seg har vært et stort eventyr

Mange unge mennesker flytter sammen uten å gifte seg, noe som også gjelder dømte kristne. Længselen etter den livslange kjærligheten og et stabilt familieliv lever likevel videre hos mange av dem. Denne artikkelen handler om tre par, med helt ulike historier, som gifter seg etter å ha levd en periode som samboere. De seks hovedpersonene snakker om et "før" og et "etter" bryllupet. Hva er det som forandrer seg?

13.12.2016

Det er ikke alltid lett å gifte seg. Ved en av sine onsdagsaudienser i fjor tok pave Frans opp dette spørsmålet: ”Vi må reflektere alvorlig over hvorfor dagens unge ikke vil gifte seg, til tross for at nesten alle lengter etter et stabilt kjærlighetsforhold og et varig ekteskap.”

Tallet på ekteskap har sunket drastisk de senere tiår, men det finnes en mengde forskjellige anledninger til dette gjemt bak statistikken. Det trenger ikke bare handle om likegyldighet. Hver historie er oppbygd av mange forskjellige aspekter og vanskeligheter: problemer med å finne en passende bolig eller en god jobb, redsel for ikke å kunne leve opp til sine løfter... Fjorårets familiesynode har minnet alle om at

Kirken må være der familiene er, uansett deres situasjon. Kirkens oppgave vil alltid være ”å helbrede sår og gi håp.”

En liten stund hver søndag

Elena er katolikk av bysantinsk ritus. Hun ble født i Romania, dengang et kommunistisk samfunn der troen ble praktisert i hemmelighet. 20 år gammel flyttet hun til Spania for å søke arbeid. Det første hun gjorde da hun kom, var å oppsøke en kirke. Den bysantinske ritus er formelt streng, for eksempel må man alltid skrifte før man kan motta kommunion og messene varer i to timer. Den nye liturgien var et sjokk for Elena, og da hun ringte til sin mor for å fortelle om den, sa moren: ”Ikke gå dit, det må være noe merkelig”.

Hun ville fremdeles leve ut sin tro, men moralsk sett levde hun langt borte fra Kirken, på grunn av sin omgangskrets og sitt miljø. Snart

traff hun Jorge, som også er fra Romania, ortodoks kristen men ikke praktiserende. De ble sammen, og hun ble gravid. ”Jeg visste at det livet jeg levde ikke var bra, men jeg ba til Herren om at Han, hvis noe skulle skje med meg, måtte la meg få anledning til å skrifte før Han tok meg bort.”

Deres datter ble født i 2005 og de lot henne bli døpt i den katolske tro. Etter det begynte Elena og gå til kirken på søndagene, men hun torde ikke gå inn, men gikk bare rundt utenfor. Hun fikk et stadig sterkere ønske om å innrette livet sitt etter Kirkens orden, men hun måtte overbevise Jorge. I 2008 var de nær ved å gifte seg, men han fikk kalde føtter da han forsto at de måtte delta på et ekteskapsforberedende kurs.

Et år senere tok Elena beslutningen om å gjennomføre en streng faste på 40 dager for å be Gud om en definitiv

løsning på sin livssituasjon: enten at hun skulle gifte seg med Jorge eller at de skulle gå hver sin vei. Dessuten bestemte hun seg for å finne en gresk-katolsk menighet i Madrid.

Vasile, en rumensk prest av den bysantiske ritus, hadde nylig startet en hjemmeside med informasjon for mennesker som ønsket å gå til messe etter denne ritus (de får låne et kapell i kirken Nuestra Señora de las Angustias i Madrid), og Elena kontaktet ham. Hun og Jorge begynte å gå dit hver søndag, og Vasile holdt et ekteskapskurs for dem tilpasset deres behov hver søndag etter messen. I mai 2010 giftet de seg i samme kirke.

Året etter hørte Elena at paven skulle komme til Madrid for å delta i Verdensungdomsdagene, og hun ville dra til et av arrangementene. Hun dro dit med t-bane med datteren i barnevogn, og der traff hun Pilar,

som er medlem i Opus Dei. Etter en tid ba Elena om å bli tatt opp i Opus Dei som supernumeraria. ”Nå følger jeg Guds vilje for meg, det er det jeg har søkt hele mitt liv. Med Gud blir alt lettere.”

I omvendt rekkefølge

Flyplasskontrollørene i Madrid kjente dem godt og lot dem iblant gå helt til utgangen sammen før de måtte skilles. Hver helg reiste Curro og Davinia de over 250 milene mellom Zaragoza – dit han nettopp hadde flyttet – og hennes barndomshjem på Kanariøyene. Men på mandagen måtte de være tilbake på hver sin arbeidsplass.

De hadde blitt kjent med hverandre noen måneder tidligere på internett. Begge forberedte seg på samme avsluttende tentamen, og de pleide å delta på et internettforum sammen med andre studenter for å utveksle notater med hverandre. Etter hvert

fikk de mer og mer kontakt med hverandre, og en da bestemte Curro seg for å ta flyet for å treffe den personen som allerede føltes så nær.

Begge kom fra kristne familier, og som barn hadde Curro gått på en skole der kapellanen var prest i Opus Dei. Han hadde også vært med i en ungdomsklubb. Men ”livet gjorde at vi sluttet å praktisere vår tro, fordi det var enklere enn å praktisere den”. Månedene gikk og et sted mellom flyturene bestemte de seg for å flytte sammen. Davinia flyttet til Zaragoza. Fordi alt gikk så fort, og siden de ikke hadde mange penger, syntes ingen av dem at det var viktig å gifte seg akkurat da. Den ”perfekte tiden” ville vel komme.

Tre år senere var alt ved det samme. Men en dag gikk de i begravelsen til en bekjent i kirken av Det hellige kors opphøyelse, der Curro så et bilde han kjente igjen. Det fremstilte

den hellige Josemaría og vekket mange gode minner hos ham. I messen følte både han og Davinia for første gang at det var smertefullt å ikke kunne motta kommunion.

Noen måneder senere inviterte Davinias venninne Berta dem til saligkåringen av Álvaro del Portillo, 27. september i Madrid. Det var denne anledningen som fikk en slutt på alle unnskyldninger, og de satte i gang med å planlegge bryllupet. ”Da vi hadde bestemt oss, tok det bare tre uker å organisere alt! Vi hadde gått og tenkt på det i fire år, men forskjellige bekymringer kom alltid i veien: det kostet så mye, vi måtte invitere så mange folk... Vi kom ikke videre. Men nærhet til Gud gir deg styrke: en god begynnelse får en god avslutning!” sier Curro.

Davinia fortsetter: ”Vi gikk på ekteskapskurs en hel helg, siden vi ikke hadde mer tid, og det ble

kjempebra. Det var par som hadde vært gift i 20 år som holdt kurset. Det var inspirerende foredrag, gruppearbeid, felles måltider... Vi var alle forskjellige, men det var en fantastisk helg og tiden fløy.”

18. november ble Curro og Davinia viet i den samme kirken som begravelsen hadde funnet sted i flere måneder tidligere. Det ble et enkelt bryllup der bare deres foreldre og søsken og noen meget nære venner var tilstede. Paret har begynt å praktisere sin tro igjen og på den måten har de funnet ”delen som manglet”, det som de hadde savnet uten å være helt klar over det. ”Å komme nærmere Gud har hjulpet oss til å få det enda bedre sammen og å dele flere ting” sier begge to.

Å helbrede en livssituasjon

Sergio er lege, og for noen år siden var han i Den dominikanske republikk for å utføre frivillig arbeid.

Der traff han Angie, som arbeidet for Leger uten grenser. De ble glad i hverandre, kom tilbake til Spania sammen og giftet seg borgerlig.

De var begge døpt og anså seg selv som katolikker. Men de hadde ikke fått tilstrekkelig trosundervisning for virkelig å kunne sette pris på verdien av ekteskapets sakrament. Siden deres familier bodde langt borte syntes de ikke at det var den riktige tiden til å planlegge et kirkebryllup.

Tiden gikk. Angie forteller: ”Vi var hele tiden nær Kirken, men uten å leve i Guds nåde. I løpet av de ti årene som vi har vært sammen har vi blitt kjent med Opus Dei gjennom Chari og hennes mann.” Chari er supernumeraria og arbeider på samme sykehus som Sergio. Det oppsto raskt et vennskap mellom de to parene. ”Gjennom vennskapet med dette paret så vi nådens virkning på dem, hvordan den hjalp

dem med deres problemer, med barna, med livet sammen.”

Det avgjørende vendepunktet kom da deres datter skulle motta sin første kommunion. Hun ønsket seg noe av sine foreldre – at de kunne motta kommunion sammen alle tre. Det førte til at de bestemte seg en gang for alle. Angie og Sergio gikk til trosundervisning i noen måneder og deretter giftet de seg i Kirken. Og da dagen for datterens førstekommunion kom, fikk alle tre motta eukaristien sammen.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/a-gifte-seg-har-vaert-et-stort-eventyr/>
(21.03.2026)